

Het LOVE-Verdrag

Petra Slingenberg-Beishuizen

Wie weet hoe lang een huwelijk duurt? Zelf heb ik lang getwijfeld over het besluit om te gaan trouwen. Het leek me zo zonde van de vriendschap. Ik ken mijn man al sinds mijn 17e via een feestje van een gemeenschappelijke vriend, die bij mij op de hockeyclub zat en bij hem op school. Ik heb altijd geweten dat hij de perfecte vader voor mijn kinderen zou zijn. En de enige die snapte dat ik mijn vrijheid nodig heb om te kunnen fladderen. Uit te vliegen en weer thuis te komen. Jarenlang zijn we echte matties geweest. Maar dat was voor mijn man niet genoeg. Hij wilde het liefst jong trouwen. Ik moest er niet aan denken, de gedachte vastgeketend te zijn aan een huwelijk deed me gruwelen. Ook al hield ik veel van hem, dat stond er los van, voor mijn gevoel.

Pas toen er een echte kinderwens was, kwam voor mij de trouwbehoefte op de voorgrond. We kochten samen een huis, nadat we een paar jaar hadden samengewoond op een rommelige etage midden in het centrum van de stad. De situatie was toen nog overzichtelijk. We kochten planken om een houten vloer te leggen, we schilderden de muren en mijn moeder naaide gordijnen met stof van de markt. We werkten allebei en hadden alle tijd van de wereld. We konden doen wat we wilden, ook al hadden we niet veel studieschuld moest eerst worden afgelost. In onze oude blauwe Golf diesel sliep regelmatig een zwerver maar dat deed ons niet. We stonden midden in het leven en genoten van ieder moment. We waren alleen verantwoordelijk voor onszelf.

We dachten wel eens aan kinderen en waar we dan zouden moeten wonen maar nooit aan Ouderschap. Het kwam niet in ons op om eens gezellig te praten over het verschil tussen de Partnerrelatie en de Ouderrelatie.

Net zo goed als er een groot geheim bestaat over alles wat er gebeurt direct na de bevalling, het zogenaamde geheim van de Kraamkamer, de koolbladeren op je ontstoken borsten, de geschroeide hechtingen zodat je alleen nog maar op een band kunt zitten, de veranderingen in je leven waardoor je voor je gevoel afscheid neemt van het Meisje dat je ooit was, die nergens over na hoefde te denken, zo is er ook het geheim van het Ouderschap.

Het Ouderschap

Toen ik ging samenwonen stond carrière maken op nummer 1, 2 en 3. Naast mijn relatie met mijn partner en mijn familie. Maar zolang die relatie wel loopt en je ouders niet ernstig ziek worden is de focus van veel vrouwen en mannen – voordat ze aan hun gezin beginnen – toch vooral gericht op jezelf, je persoonlijke ontwikkeling naast de wereld ontdekken en aantrekkelijk willen zijn, erbij willen horen en zelfstandig kunnen bestaan. Voor veel mannen is prioriteit nummer één geld verdienen. Dat is niet zo verrassend, omdat diep down bij mannen het oergevoel zit dat ze op enig moment hun gezin moeten

onderhouden. Het vergaren van rijkdom is dan een logische opdracht. Anno 2014 wordt het uiteindelijk jagen in de Albert Heijn. Onze maatschappij verwacht wel van hen dat zij snel succesvol worden. Een stapje maken op de ladder naar de top en dat zo snel mogelijk op social media exposen. Immers, wij denken allemaal dat je bent wat je hebt, wat je bezit en wat je presteert. Maar voordat ze zich committeren aan een gezin willen veel mannen, en vrouwen trouwens ook, eerst nog even de wereld veroveren, het avontuur proeven, reizen en plezier maken. Allemaal leuke uitdagingen die je doet als je vrij en onafhankelijk bent of wanneer je dat samen met je partner kunt doen zonder al te veel andere verplichtingen. In die fase, in dat leven gaan de meeste van ons samenwonen. In dat leven nemen we vaak het huwelijksbesluit.

Ik noem die fase de Partnerrelatie. Deze relatie tussen twee mensen vormt de basis van wat later het gezin zal zijn.

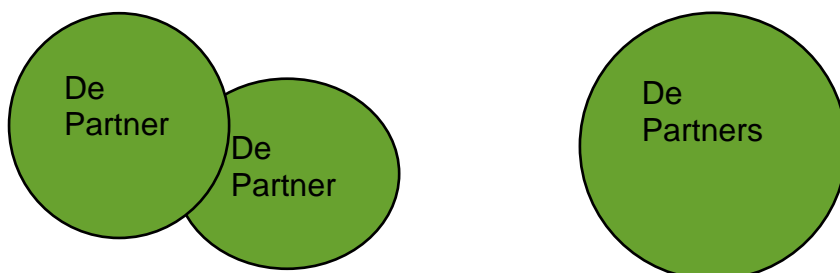
Waarom is het huwelijk toch zo belangrijk voor ons? Wat verwachten wij van het huwelijk? Eeuwige trouw beloven terwijl 35% van alle huwelijken strandt. Samenwonen terwijl de helft van die relaties weer worden verbroken. Gemiddeld 35.000 echtscheidingen per jaar die door de rechter worden uitgesproken en de maatschappij handenvol geld kosten. Het sprookje bestaat voor velen niet meer. Zij hebben zelf de scheiding van hun ouders meegemaakt en zijn voorbereid. Maar wat we allemaal willen is liefde en geborgenheid. Van iemand houden en van gehouden worden. En dat gevoel is zo sterk dat we dat willen doorgeven aan onze kinderen. Onvoorwaardelijke liefde.

Als je je partner hebt gevonden vorm je met hem of haar het beton onder het toekomstige gezin. De Partnerrelatie is het fundament waar alles op rust. De pijlers van het bouwwerk dat je samen gaat maken. Die constructie moet goed zijn. Zo niet, dan valt het bouwwerk om. Dat leren we onze kinderen als ze met Kapla houten torens maken. De onderkant, de bodem, moet steevast zijn. Maar wie van de Partners denkt in deze fase al echt na over het beton? Wie weet hoe stevig dat beton moet zijn? In Amerika en in het Verenigd Koninkrijk worden er maandenlange onderhandelingen gevoerd over de zakelijke en financiële afspraken die partners maken en vastleggen in de prenups voordat ze met elkaar trouwen. Ze maken zelfs afspraken over het wel of niet krijgen van kinderen en de gevolgen daarvan. In Nederland zitten we een uurtje bij de notaris voor de huwelijksvoorwaarden. Maar het gekke is dat bijna niemand bij de notaris zit om afspraken te maken over de invulling van het Ouderschap en de financiële en juridische gevolgen daarvan in het geval het huwelijk breekt.

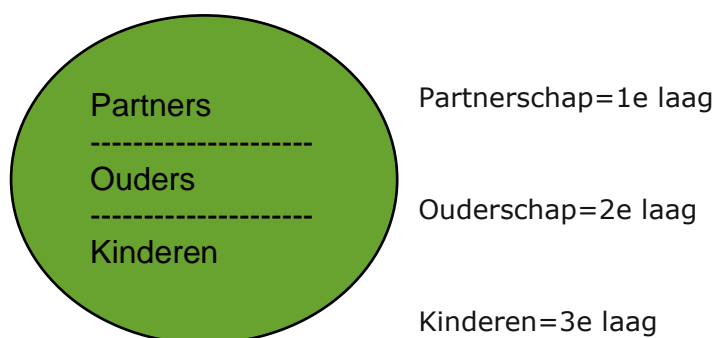
De meeste mensen in Nederland zijn getrouwd in gemeenschap van goederen en hebben zich het bezoek aan de notaris voor de huwelijksvoorwaarden bespaard. Zij rekenen op het wettelijke vangnet dat er is voor het geval de relatie wordt verbroken. En dat wettelijk systeem is er ook. Voor het partnerdeel en het vermogensrechtelijke deel is het een goed systeem. We kunnen strijden over een hogere alimentatie en over een groter deel van het vermogen. Alleen in het geval van kinderen is er niets te winnen.

De Partnerrelatie

Terug naar de Partnerrelatie. In mijn visie is de verbinding die partners met elkaar aangaan dus het beton onder het gezinssysteem, dat er als volgt uitziet:

De bovenste en tevens eerste laag van het bouwwerk is de Partnerrelatie, daarna wordt daaronder de Ouderrelatie gebouwd. En daaronder de derde laag met de kinderen

In het Scheidingscafé dat ik op 28 januari 2011 met drs. Bert Ruitenbeek in Den Haag heb opgericht, legde ik dit systeem ook wel eens uit aan de hand van een taart. Een grote ronde taart met in het midden een roze hart van glazuur. Dat hart staat symbool voor de relatie tussen de partners, zo is het begonnen, zij vormen het hart, het fundament van het gezin. Toen ze besloten om samen ouder te worden en zij kinderen kregen, werden zij Ouder, hetgeen ik liet zien in de vorm van een nieuwe cirkel van geel glazuur om het hart heen. Daar omheen vormde zich weer een laag, die de kinderen symboliseerden, een blauwe cirkel om het ouderschap heen. En daar buiten nog een cirkel die de relaties met de familie liet zien, een cirkel voor vriendschappen, werkrelaties en noem maar op.

Als er nu een scheidingsbesluit komt, breekt het hart in twee stukken. De bovenste laag van de Partners valt weg. Het is dan heel essentieel dat het breken van het hart zoveel als mogelijk beperkt blijft tot dat hart. Ofwel, we willen graag de Ouderrelatie en de relatie met de kinderen en al die andere cirkels daar om heen intact houden. Die staan immers los van de partnerrelatie. Iemand kan toch een vriendschap behouden ook al breekt zijn relatie met zijn partner? Alle betrokkenen die buiten het hart staan willen

dat de relaties behouden blijven. Zij kijken naar het hart. Wat geeft het hart aan? Moet ik kiezen om te overleven of laat het hart los en kan ik autonoom verder?

Ik ben van mening dat de ouderrelatie van een heel andere orde is dan de partnerrelatie. Om die reden moeten wij, net als de grootmoeders dat doen bij indianenstammen, de kersverse ouders inwijden in de ouderrelatie zodra zij kinderen hebben gekregen. Immers, zodra het kind geboren wordt, verandert er heel veel in de partnerrelatie, die plaats maakt voor het Ouderschap. De partners beseffen op dat moment nog niet dat hun relatie moet gaan wijken voor het ouderschap en de daarbij behorende ouderrelatie. De verandering.

Het Geheim van het Ouderschap

Waar de partnerrelatie wordt geladen door een gevoel van wederkerige liefde, geldt voor de ouderrelatie een andere code. Hier gaat het om een gezamenlijk gevoel van onvoorwaardelijke liefde. En dat is een cruciaal verschil. Als we eenmaal gekozen hebben voor het kind, dan hebben we immers de opdracht van het ouderschap aanvaard. Die opdracht is eenzijdig, de ouders zorgen voor het kind. Het kind is tenminste 18 jaar lang afhankelijk van die ouders, die voor hem zorgen en hem liefhebben. Althans, dat hebben ze beloofd toen ze kozen voor het ouderschap. En die goddelijke belofte is, als je het mij vraagt, de echte belofte van eeuwige trouw. Nou ja eeuwig, in ieder geval de eerste 20 jaar vanaf de geboorte van het kind, maar eigenlijk wil je tot aan je dood van je kind houden en het liefhebben.

Partners kennen die echte onvoorwaardelijke liefde niet, zij houden van elkaar omdat zij zich aangetrokken voelen tot elkaar. Omdat zij elkaar aanvullen, complementair zijn. Of omdat zij iets vinden in de ander, dat zij nodig hebben. Vrouwen zijn van nature zorgzamer ingesteld en voelen een oerdrang om voor het gezin te zorgen, waar mannen vanuit het verleden primair gedreven zijn geld te verdienen zodat het gezin kan eten. Zij zijn de jagers. Echter, begrippen als trouw en loyaliteit tussen partners zijn in de maatschappij waarin wij vandaag leven, wat minder zwaar geworden dan ze wellicht vroeger waren, toen er veel grotere verschillen waren tussen mannen en vrouwen binnen het gezin. Met de emancipatie zijn vrouwen veel onafhankelijker geworden en houden ze hun eigen broek op. Mannen en vrouwen verdienen hun eigen inkomen en hebben elkaar op dat vlak steeds minder nodig. Echter, de zorg voor het gezin, weliswaar steeds meer gedeeld met de man, komt in de praktijk toch nog iets meer neer op de schouders van vrouwen. Toch schat ik in dat de nieuwe generatie steeds meer op basis van gelijkwaardigheid zal delen in de zorg en het inkomen. Nu maken vrouwen nog sneller de keuze drie dagen te gaan werken of hun werk vanuit huis te doen dan de mannen. Maar er zijn al heel veel mannen die tegenwoordig vier dagen werken en op de vijfde dag een pappadag hebben.

Hoe dan ook, mannen kunnen wel eens denken dat de liefde van hun moeder dezelfde is als die van hun partner, een onvoorwaardelijke. Helaas, in een gelijkwaardige partnerrelatie ligt dat anders en is Liefde een Werkwoord (lees het boek van Alfons

Vansteenwegen). Je moet er hard voor werken om zaken als intimiteit en aandacht te krijgen, net zo goed als je ook bereid moet zijn die in dezelfde mate te geven. Het is een wederkerig verbond waarbij het geven van liefde en aandacht net zo belangrijk is als het ontvangen daarvan. En het is dus heel wat anders dan de onvoorwaardelijke liefde die de moeder voelt voor haar kind, dat gevoel dat ontstaat vanuit de natuur. Vanuit de ziel. Mannen die vader worden ontwikkelen dat gevoel ook. Zij hebben geen negen maanden zwangerschap gehad en beginnen met een kleine achterstand. In de loop der jaren is er echter genoeg tijd om die achterstand in te halen.

De overgang van Partnerschap naar Ouderschap is geen kwestie van alles of niets. We blijven immers ook partner van elkaar, ook al komt die relatie op een lager pitje te staan. En daar nu zit de kern van mijn betoog om in te grijpen ter voorkoming van mogelijke vechtscheidingen in de toekomst.

De verandering

We maken een shift van Partnerschap naar Ouderschap waarbij de partnerrelatie intact blijft, maar moet wijken voor de nieuwe ouderrelatie. Deze relatie moet zijn weg vinden in de eerste jaren van het ouderschap. Dat ouderschap is de relatie tussen ouder en kind. De ouderrelatie is de relatie tussen de ouders. Samen hebben zij, zoals Khalilan Gibran het zo mooi heeft verwoord in zijn bundel 'De Profeet', de taak om hun kinderen ter wereld te brengen en hun liefde te geven, maar zij behoren hen niet toe. De ouders mogen ze liefhebben maar niet hun gedachten opleggen, want zij hebben hun eigen gedachten, aldus Gibran. Ze mogen hun lichaam huisvesten maar niet hun ziel. Want hun ziel woont in het huis van morgen, dat jij als ouder niet kunt betreden, zelfs niet in je dromen. Het leven gaat niet achteruit, noch draait het bij gisteren. De ouders zijn als het ware de boog waarmee hun kinderen als pijlen het leven worden ingeschoten. De Boogschutter ziet het doel op het pad van de oneindigheid, dat voor ieder kind weer anders is, en hij spant de ouders met al zijn kracht zodat de pijlen heel mooi en ver kunnen vliegen. Dat spannen van de boog staat symbool voor de taak die de ouders met zich mee krijgen als zij besluiten het ouderschap te aanvaarden. Die taak staat wat mij betreft los van het verbond dat zij als geliefden en partners van elkaar zijn aangegaan bij het Huwelijk. Immers, zolang zij als ouders samen een boog willen vormen, kunnen zij hun taak volbrengen.

Wat jonge ouders zich dus zouden kunnen realiseren is dat zij naast alle materiële voorbereidingen voor hun kind, ook samen voorbereidingen kunnen treffen over de inrichting van hun relatie. Zij zouden zich bewust kunnen zijn van het feit dat de partnerrelatie vanaf nu in de schaduw zal komen te staan van de Ouderrelatie, die het voorlopig even gaat overnemen. Zij zullen wensen en zich er voor inspannen dat zij elkaar op partnerniveau blijven ontmoeten, terwijl zij als ouders met een hele andere energie en met een heel andere opdracht samen een team vormen, met als doel het opvoeden en verzorgen van de kinderen.

Dr. Wayne Dyer schrijft in zijn boek 'De verschuiving' het volgende:

Geheel onvoorbereid stappen we de middag van ons leven in. Erger nog, we nemen die stap in de vooronderstelling dat onze waarheden en idealen ons zullen dienen als voorheen. Maar we kunnen die middag niet leven volgens het ochtendprogramma. Want wat 's ochtends geweldig was is 's avonds niet veel meer waard. En wat 's ochtends waar was, is 's avonds een leugen geworden.

Als ik deze woorden tot me door laat dringen, dan omschrijft dit precies wat er gebeurt wanneer we het stadium Ouderschap in gaan. Voor de geboorte van het kind zag het leven er anders uit dan met het kind. Ik ben nog steeds dezelfde, maar mijn wereld is veranderd en daardoor ook mijn relatie. Ik heb een nieuwe relatie gekregen met mijn partner, een ouderrelatie, waar we allebei nog erg aan moeten wennen. Mijn focus ligt nu op mijn kind en daarna komt de rest.

De volgorde is nog niet helemaal helder maar naarmate de kinderen groter worden staat het Gezin op nummer 1, daarna mijn persoonlijke ontwikkeling op 2 en mijn partner en familie op 3.

Het Ouderschap kent allerlei geheimen waar wij als kersverse ouders niet aan willen denken, maar die onvermijdelijk op ons pad gaan komen. We maken allemaal de tropenjaren mee met kleine kinderen, het kwijtraken van elkaar als partner en de survivalmodus waarin we terecht komen, omdat we naast de zorg voor de kinderen ook nog fit en aantrekkelijk willen blijven, moeten sporten naast het werk, geen feestje willen missen en zo af en toe onze ouders willen kunnen bezoeken.

We hebben zoveel vrijheid, zijn 24/7 online maar voelen ons tegelijkertijd gevangen, omdat we nooit tot rust komen. We zoeken de stilte in yoga of in joggen door de duinen, maar ook daarvoor moet je weer ergens heen en het kost allemaal tijd, tijd die we niet hebben.

De ouderrelatie binnen het Ouderschap kent een hele andere dynamiek dan de partnerrelatie. Het is een driehoeksrelatie die je samen met je partner en kinderen hebt. Ook hier is het belangrijk dat je je gevoelens kunt delen, dat er intimiteit is en je een veilig huis hebt. Maar nu heb je niet alleen maar verantwoordelijkheid voor jezelf, je hebt een gedeelde verantwoordelijkheid voor je kind. En dat is een cruciaal verschil.

Het kind is immers afhankelijk van zijn ouders, hij moet daar op kunnen vertrouwen. Als je dit op een afstand aanschouwt en bedenkt dat de kans 50 procent is dat de partnerrelatie zal worden verbroken, op welk drijfzand is dat verbond tussen kinderen en ouders dan eigenlijk gebouwd? Als er geen beton meer is, hoe gaat het dan verder met het Ouderschap en de Ouderrelatie?

Het vangnet: LOVE-Verdrag

Het is mijn stelling dat Partners die voor elkaar kiezen en bewust kiezen voor het Ouderschap, zich goed moeten realiseren dat een kind is als een tatoeage op je gezicht. Hij gaat er nooit meer af. Je moet dus samen zorgen dat er een goed vangnet is voor het geval de partnerrelatie breekt. Dat deze breekt is mogelijk, laten we realistisch zijn, echter dat is geen ramp als de Partners het Ouderschap op voorhand goed hebben afgesproken.

Kersverse ouders nemen hun verantwoordelijkheid als zij na de aangifte van hun kind tevens op schrift een verbond sluiten, het LOVE-Verdrag, het lange termijn ouderschapsverdrag, ofwel de lange termijn ouderschapsvoorwaarden, waarin zij met elkaar afspreken hoe zij met elkaar omgaan als hun partnerrelatie wordt verbroken. Net als huwelijkse voorwaarden kun je ook ouderschapsvoorwaarden maken. En ook deze voorwaarden kun je tussentijds bijstellen. Dat doen mensen trouwens zelden met huwelijkse voorwaarden. Ik zou wensen dat ze dit vaker doen, maar wellicht kan die discussie ook op gang worden gebracht als we de ouderschapsvoorwaarden introduceren in de vorm van het LOVE-Verdrag, waarin ze worden opgenomen.

Wat staat er in het LOVE-Verdrag?

In dat verdrag neem je op wat je intenties zijn als ouders ten aanzien van de zorg van je kinderen. Bijvoorbeeld dat je het belangrijk vindt dat zij opgroeien in de plaats waar jullie wonen en, ook al verbreekt de partnerrelatie, zij daar kunnen blijven wonen, hun school kunnen continueren en in hun eigen vertrouwde sociale omgeving kunnen blijven. Voor kinderen is het namelijk heel belangrijk dat zoveel mogelijk hetzelfde blijft bij een scheiding. Je kunt afspreken dat je wilt dat de kinderen altijd in contact blijven met familie en grootouders, ten minste twee maal per jaar en dat beide ouders zich daarvoor zullen inzetten. Je kunt afspreken dat je – wat er ook gebeurt – elkaar niet zult diskwalificeren in het bijzijn van de kinderen, omdat je weet dat uit alle onderzoeken blijkt dat kinderen het afschuwelijk vinden als hun ouders lelijk over elkaar praten. De negatieve gevolgen daarvan gaan heel ver en kunnen zelfs de persoonlijke ontwikkeling van het kind beschadigen, omdat ook dit kind in de toekomst weer een relatie wil aangaan, mooi gevonden wil worden en liefde wil kunnen ontvangen. Dan moet je wel kunnen vertrouwen op degenen die jou liefde gaven.

Daarnaast kun je tal van omgangsvormen en communicatieafspraken maken en je kunt afspreken dat in geval van verhuizing van een van de scheidende partners, de oorspronkelijke woonplaats van de kinderen voorgeaat. Het accent van de zorg zal dan voornamelijk op de schouders van de ander komen te rusten. Voorts zijn er financiële afspraken te maken in de vorm van het aanhouden van een gemeenschappelijke kinder rekening waar de kinderbijslag, fiscale toeslagen en de bijdrage van iedere ouder naar rato van zijn inkomen op wordt gestort. Dit kan vervolgens bij een scheiding uitgangspunt zijn voor de verdere invulling van de kinderalimentatie en tussen partners te berekenen partneralimentatie. Je kunt afspraken maken over sparen en studiekosten. In feite ligt

een heleboel zaken voor de hand. Het gaat echter om *de mindset*. Als je met elkaar vooraf deze zaken bespreekt en afspreekt en weet dat deze afspraken prevaleren boven de persoonlijke wensen in geval van een scheidingsbesluit, dan is er in de situatie van scheiding op voorhand al veel meer duidelijkheid over de zorg en omgang met de kinderen. De hersenen worden op voorhand geprogrammeerd met het idee dat bij scheiding het ouderschap in tact blijft zoals afgesproken en beschreven in het LOVE-Verdrag. In al die jaren tijdens het huwelijk of het samenwonen ligt dit vast en “weten” de ouders dit, handelen ze er naar en houden ze er rekening mee bij het maken van beslissingen.

In het LOVE-Verdrag zou je op basis van het gekozen rollenpatroon al kunnen afspreken wie de hoofdverzorgende ouder wordt en hoe je tegenover de frequentie van omgang staat. Dus ben je er een voorstander van dat de kinderen tot een bepaalde leeftijd op een vaste plek wonen en zien zij de andere ouder op een doordeweekse dag en in de weekends, of kies je liever voor birdnesting waarbij de ouders in en uit gaan terwijl de kinderen in het huis blijven wonen. Ook daarin zijn vele variaties te bedenken die je vooraf niet helemaal hoeft uit te tekenen. Door er een keer over te praten met elkaar, eventueel onder begeleiding van een deskundige, bespreek je in goede en stabiele tijden wat jou, vanuit jouw positie als ouder, het beste lijkt voor het welzijn van je kinderen.

Wanneer mensen dit gaan doen nadat ze bedrogen zijn en vol verdriet en wrok zitten, kun je je voorstellen dat het opstellen van een ouderschapsplan gedoemd is te mislukken. Doe je het vooraf vanuit rustig vaarwater, dan is de kans veel groter dat je samen tot een goed plan komt waar je later ook echt op terug kunt vallen. De wetenschap dat dit LOVE-Verdrag in het laatje ligt en bij een scheidingsbesluit ten uitvoer wordt gelegd, geeft je rust en maakt de situatie minder complex. Kinderen horen niet in rechtbanken. We mogen voor ze zorgen en onze ervaringen met ze delen, ze mogen ons verdriet en onze vreugde zien maar geen schild vormen tussen strijdende partners. Als ervaren echtscheidingsadvocate weet ik dat strijd tussen ex-partners in bijna alle gevallen gaat over partnerzaken, over bezit, geld en gekwetste gevoelens. Mensen scheiden niet om hun kinderen. Ouders nemen geen scheidingsbesluit. Het zijn partners die dat doen omdat ze elkaar niet meer nodig hebben. Kinderen hebben de ouders echter wel nodig en dat verbond, die ouderschapsrelatie is gebaseerd op een belofte die je niet eenzijdig kunt verbreken.

In het LOVE-Verdrag zal een geschillenregeling worden opgenomen alsmede een afspraak over de wijze waarop de ouders met elkaar omgaan indien zij geen onderlinge overeenstemming bereiken over de wijze waarop de afspraken zullen worden uitgevoerd. Dit kan via mediation of via een bindend adviseur die zij samen benoemen. Ter bescherming van de belangen van de kinderen zullen zij in het verdrag een kindervoogd aanwijzen, die als anker dient voor de kinderen gedurende hun huwelijk, maar ook gedurende een eventuele scheiding, die als vertrouwenspersoon dient en zo nodig de belangen van de kinderen beschermt.

Dit kan net als een testamentaire voogd een familielid of vriend van de ouders zijn. Deze voogd kun je ook gaandeweg nog wijzigen.

Mijn gedachte is dan ook om het Huwelijk los te zien van het Ouderschap. Bij scheiding scheiden we in ons huwelijk maar niet in het Ouderschap. Daarvoor is het LOVE-Verdrag noodzakelijk. Met dit verdrag op zak bereiden we ons mentaal voor op een mogelijke scheiding, die alleen het partnerschap zal raken. Het ouderschap blijft intact. Bij een scheidingsbesluit zal dan ook altijd na het vaststellen van dit besluit met ouders onderzocht moeten worden op welke wijze de afspraken in het LOVE-Verdrag gerealiseerd worden. Eerst daarna kunnen er afspraken gemaakt worden over de vermogensrechtelijke afwikkeling van de ex-echtelingen en de partneralimentatie. Rechter zullen alleen dat gedeelte in de scheidingsprocedure kunnen bepalen. Partners zullen pas ontvankelijk zijn in een procedure als zij kunnen aantonen dat de afspraken zoals gemaakt in het LOVE-Verdrag zijn nagekomen en ten uitvoer worden gelegd. Mediation voorafgaand aan de procedure lijkt daarmee een wenselijke vorm van begeleiding met als doel de scheidende ouders te helpen de afspraken over de kinderen vorm te geven op basis van de oorspronkelijk vastgestelde intenties.

De kindervoogd zal door de mediator gevraagd kunnen worden zijn/haar visie te geven op de situatie, bekeken door de ogen van het kind. Ook zal de mediator of bindend adviseur met de kinderen praten teneinde zichzelf een goed beeld te kunnen vormen van de situatie. Voor kinderen is het belangrijk dat zij niet buitengesloten worden. Ook zij hebben het recht om op informele wijze ingelicht te worden en hun mening te kunnen geven over de uitvoering van de afspraken die worden gemaakt in de scheidings situatie.

Scholen zouden in groep 7 of 8 aandacht moeten geven aan het vak relatiekunde en het LOVE-Verdrag. Er zijn op dit moment al allerlei initiatieven om kinderen van scheidende ouders bij elkaar te brengen, maar het gaat veel verder dan dat. De kinderen van de toekomst groeien op met een percentage van 50 procent echtscheidingen en gebroken relaties. Zij hebben dagelijks te maken met samengestelde gezinnen, eenoudergezinnen en wat al niet meer. *'Scheiden is oké maar belast je kinderen er niet mee'*, zou mijn leus zijn. Laten we onze kinderen goed voorbereiden en leren dat iedereen kan en mag scheiden, maar dat die scheiding en het delen van financiële middelen los staat van de taak die ouders hebben om voor hun kinderen te zorgen. Die opdracht blijft nummer één en gaat voor alles. Zolang we dat begrijpen en onze omgeving niet laten kiezen, is er niets aan de hand. Dan gaan twee mensen uit elkaar en beginnen ieder een nieuw leven. Maar als ouders weten ze dat ze voor 'eeuwig' verbonden zijn, tenminste zolang hun kinderen dat vragen.

Petra Slingenberg-Beishuizen 12 maart 2014
Scheidingsadvocate en mediator (vFAS/NMI)
www.delissenmartens.nl